

«Από τη στάχτη θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΤΗΛ.: 4928007

ΧΡΟΝΟΣ 2ος

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΜΑΡΤΗ 1986

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 16

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

Από τα περιεχόμενα

- ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΓΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ
άρθρα στις σελίδες 2 και 3
8 ΜΑΡΤΗ: ΜΕΡΑ ΠΟΡΤΗΣ Ή ΠΑΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.
άρθρο στη σελίδα 6

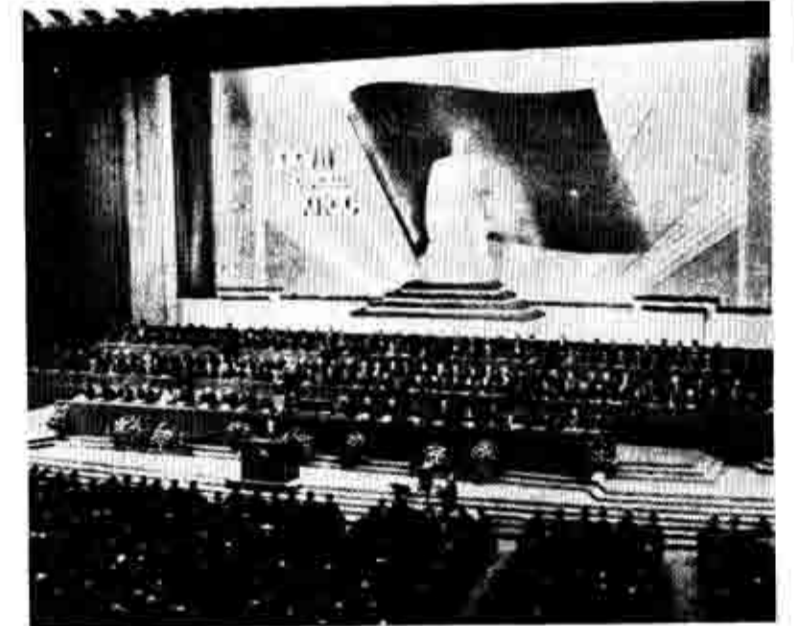
27ο συνέδριο «Κ»ΚΣΕ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ

«Ο Τάκης Α΄ Γραμματέας της Μόσχας...»

(από άρθρο του Ανδρούλακη στον Ριζοσπάστη 2 του Μάρτη '86).

Το 27ο συνέδριο των νέων τσαρικών.

Τι να πρωτοθυμάσαι κανείς, το θρασύτατο αυτό ανθρωπάκι που, σαν ανερχόμενο μάλιστα στέλεχος του σοσιαλφασισμού...

ΣΟΥΛΤΣ ΚΑΙ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ ΦΕΡΝΟΥΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Δυναμώνει ο ρώσικος παράγοντας

Το δεκαεπενήμιο που πέρασε χαρακτηρίζεται από τη συνεδρίαση της Κ.Ε του ΠΑΣΟΚ. Κι αυτή με τη σειρά της από την πρόταση για «διάλογο και συνεργασία» που απέδωσε ο Παπανδρέου...

Το ψευτο - ΚΚΕ και το Εσθητικό μιλάνε για ελιγμό Παπανδρέου, που μπροστά στην αριστερή πίεση υποχρεώνεται σε ένα δημαγωγικό άνοιγμα προς τα «αριστερά»...

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΑΤΖΗΔΩΝ

Κάτω η επίταξη και η Τρομοκρατία

Συνεχίζεται ο απεργιακός αγώνας των ιδιοκτητών Φορτηγών Αυτοκινήτων. Πάνω από τρεις βδομάδες οι φορτηγατζήδες αγωνίζονται σκληρά...

Ν.Δ., σαν κάποιο προνομιούχο στρώμα που δεν έχει αιτήματα και που για λογαριασμό της Ν.Δ. φθείρει την κυβέρνηση...

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, δηλώνει την θερμή της συμπαράσταση στον δικαίο αγώνα σας...

8 Μάρτη. ΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΗΣ 'Η ΠΑΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ;

8 του Μάρτη: Μέρα γιορτής ή πάλης;

Και φέτος όπως κάθε χρόνο η 8 του Μάρτη τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ασχολήθηκαν με την «γιορτή της γυναίκας».

Είναι ιδιαίτερα αυτή την ημέρα που η αστική τάξη προσπαθεί να εμφανιστεί σαν εκείνη που εγγυάται την ισότητα της γυναίκας πάντα στο πλευρό της για την κατάκτηση των δικαιωμάτων της.

Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Η 8 του Μάρτη ανήκει στις γυναίκες της εργατικής τάξης και του λαού. Είτανε η 8 του Μάρτη του 1857 όταν οι εργάτριες της Ν. Υόρκης για πρώτη φορά στην ιστορία του εργατικού κινήματος κατεβαίνουν σε απεργία διεκδικώντας ανθρώπινες συνθήκες ζωής

και δουλειάς. Είτανε επίσης η 8 του Μάρτη του 1908 όταν 129 νέες εργάτριες της Ν. Υόρκης βρήκαν το θάνατο κλεισμένες στο εργοστάσιό τους από την εργοδοσία παλεύοντας ενάντια στην τρομερή εκμετάλλευση. Η 8 του Μάρτη είναι λοιπόν μέρα πάλης των γυναικών που εντάσσεται στη γενικότερη πάλη της εργατικής τάξης και του λαού για την κατάκτηση των δικαιωμάτων τους, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, για το σοσιαλισμό. Μ' αυτή την έννοια η 8 του Μάρτη είναι κάθε μέρα που περνάει. Δεν είναι μέρα γιορτής αλλά μέρα πάλης. Μας δείχνει επίσης την ευκαιρία να εκτιμήσουμε την επαναστατική δύναμη που αποτελούν οι γυναίκες σαν αναπόσπαστο τμήμα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος.

Αυτό το άρθρο θα θέλαμε να αποτελέσει μια πρώτη προσπάθεια να κατα-

πιστούμε με το γυναικείο ζήτημα. Είναι επιτακτική ανάγκη να ξεχωρίζεται το σωστό από το λαβειμένο βασισμένοι στα διδάγματα που προερχονται από την ιστορία της ανθρωπότητας και από τις τοποθετήσεις και την πρακτική των κομμουνιστών διεθνώς και στη χώρα μας του παλιού ΚΚΕ. Έτσι μερικά αστικά ρεύματα, όπως είναι ο φεμινισμός και η ρεβιζιονιστική αντίληψη για το γυναικείο ζήτημα, θα εμφανιστούν πια σαν τέτοια. Μ' αυτή την αφετηρία θα προσπαθήσουμε να χαράξουμε τις γενικές κατευθύνσεις και τους στόχους ενός επαναστατικού γυναικείου κινήματος στη χώρα μας ξεκαθαρίζοντας τους φίλους και τους εχθρούς του. Σίγουρα αυτή είναι μόνο η αρχή μιας τέτοιας ανάλυσης, πεπαισμένοι στην σημασία που έχει ένα τέτοιο κίνημα βασισμένο σε μια ξεκάθαρη και σωστή γραμμή.

ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ Η ΚΑΤΑΠΙΞΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Η καταπίεση της γυναίκας δεν είναι κάτι το καινούργιο. Εμφανίζεται μαζί με το χωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις. Αυτή η απλή αλήθεια διαστρεβλώνεται καθημερινά από όλα τα αστικά ρεύματα που καταπιάνονται με το ζήτημα αυτό. Θα εξηγήσουμε παρακάτω το γιατί.

Στα πρώτα στάδια της εξέλιξης της ανθρωπότητας ο καταμερισμός εργασιών υπήρξε μόνο ανάμεσα στα δύο φύλλα και είχε καθαρά φυσική προέλευση. Δουλειά των ανδρών είναι η ανέγερση τροφής και ο πόλεμος, ενώ δουλειά των γυναικών είναι να φτιάχνουν στο σπίτι το φαγητό και τα ρούχα. Στον καθένα ανήκαν τα εργαλεία που έφτιαχνε και χρησιμοποιούσε. Η δουλειά στο σπίτι δεν είναι καλύτερη από εκείνη που έκανε ο άνδρας. Όλα αυτά γιατί σ' αυτό το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα δεν υπήρχε εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Εκμετάλλευση μπορεί να υπάρξει μόνον όταν ο άνθρωπος μπορεί να παράγει μέσα συντήρησης όχι μόνον για τον εαυτό του αλλά και για άλλους ανθρώπους, πράγμα που δεν συνέβαινε εκείνη την εποχή γιατί το επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων δεν είναι τέτοιο που να μπορούν να παράγουν παραπάνω προϊόντα.

Αυτό στάθηκε δυνατό όταν με την τελειοποίηση των εργαλείων και με την εμφάνιση της γεωργίας και της κτηνοτροφίας αναπτύχθηκαν οι παραγωγικές δυνάμεις, στο επίπεδο που ο άνθρωπος μπορούσε να παράγει περισσότερα προϊόντα απ' τα ελάχιστα που χρειαζόταν για την συντήρησή του. Ταυτόχρονα όμως αυξήθηκε η δουλειά που ήταν αναγκαία για κάθε άτομο. Οι αναγκαίες εργατικές δυνάμεις βρέθηκαν με την μετατροπή των αγμαλιών των ποταμών σε δούλους. Έτσι πραγματοποιήθηκε ο πρώτος χωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις, σε κύριους και δούλους, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους.

Ο Ένγκελς στο έργο του «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους» έγραψε: «Ο βιοπορισμός ήταν πάντα υπόθεση του άνδρα, τα μέσα για το βιοπορισμό τα παρήγαγε ο ίδιος και ήταν ιδιοκτησία του. Τα κοπάδια ήταν τα καινούργια μέσα βιοπορισμού, έργο του ήταν πρώτα να τα δαμάζει και κατόπιν να τα περιποιείται. Γι' αυτό, στον άνδρα ανήκανε τα ζώα, σ' αυτόν και τα εμπορεύματα και οι δούλοι που εμπορεύσαν σαν αντίλλαγμα για τα ζώα. Όλο το περιστασιακό που έδινε τώρα ο βιοπορισμός έλεφε στον άνδρα. Η γυναίκα έπαιρνε μέρος στην κατανομή του, δεν είχε όμως μερτικό στην ιδιοκτησία».

Για να γίνει αδιαφοροποίητη η πατρότητα των παιδιών σαν κληρονομία της πατρικής περιουσίας επίσης έγινε αναγκαία η ανατροπή του μητρικού δικαίου που ισχύει μέχρι τότε και η εγκαθίδρυση της πατριαρχικής οικογένειας. Η μονογαμία ήταν όπως γράφει ο Ένγκελς, μεγάλη ιστορική πρόοδος εμφανίστηκε μαζί με την ατομική ιδιοκτησία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο γιατί από εκείνη την εποχή είναι με τα σημερινά μέσα δυνατό να γίνει με μια σχετική οπισθοδρόμηση.

ζήτηση της απελευθέρωσης της γυναίκας στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος.

Για μας κύρια αντίθεση στο ζήτημα αυτό είναι εκείνη μεταξύ της γυναίκας από τη μια και από την άλλη της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, ώστε η αναζήτηση της απελευθέρωσης της γυναίκας να βρίσκεται κεντρα στην πάλη για το σοσιαλισμό.

Υπάρχουν όμως και οι ρεβιζιονιστικές θεωρίες για το ζήτημα αυτό οι οποίες επειδή με τα λόγια δέχονται την θεώρηση αυτή στην οποία αναφερόμαστε θέλουν να κρύβουν την αστική τους ιδεολογία και για αυτό το λόγο είναι ακόμα πιο επικίνδυνα. Αυτό που «εχρύν» όμως οι ρεβιζιονιστές είναι, βάσει της ανάλυσης αυτής, να δώσουν μια επαναστατική διεξοδό στο γυναικείο κίνημα, με δύο λόγια «εχρύνει» την αναγκαιότητα της επανάστασης και της εγκαθίδρυσης του σοσιαλισμού σαν δικτατορία του προλεταριάτου, εμφανίζοντας έτσι ένα χυδαίο οικονομισμό.

ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Στην περίοδο της Γαλλικής επανάστασης του 1789 και με ένοχλο τρόπο στα μέσα του 19ου αιώνα σε διάφορες χώρες της Ευρώπης και στην Αμερική εμφανίστηκε ένα κίνημα γνωστό με τον όρο φεμινισμός. Αποτέλεσε την πρώτη συστηματική και οργανωμένη κίνηση για τα δικαιώματα της γυναίκας και είχαν ένα τμήμα του κινήματος που έκανε η αστική τάξη ενάντια στη φεοδωρική Αναφορβήτητα αυτό το κίνημα είχε προοδευτικά χαρακτηριστικά, αλλά ξεκινώντας το ζήτημα της γυναίκας από το σύνολο των κοινωνικών προβλημάτων και περιορισμένο στη δικαιοσύνη, δεν ξέφυγε από τα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος.

Το κομμουνιστικό κίνημα με την αποκάλυψη και το χτύπημα της αστικής ιδεολογίας, με την οργάνωση και την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση των πρώτων επαναστατικών κομμάτων είχε εξ' αρχής σωστή αντίληψη για το γυναικείο ζήτημα.

Μιλώντας για το πρόγραμμα και τη σημασία ενός επαναστατικού γυναικείου κινήματος ο Λένιν έλεγε:

«Το βασικό πρόγραμμα ενός τέτοιου κινήματος πρέπει να δείχνει καθαρά και απερίφραστα, ότι η πραγματική απελευθέρωση της γυναίκας μόνον με τον κομμουνισμό είναι δυνατή. Πρέπει να τονιστεί η αδιάρηκτη συνάρτηση μεταξύ της κοινωνικής και ανθρώπινης θέσης της γυναίκας και της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Έτσι θα ξεχωριστεί καθαρά και φανερά η κομμουνιστική άποψη από το κίνημα της απλής πολιτικής χειραφέτησης των γυναικών. Έτσι επίσης θα δοθεί η βάση για να ξεχωριστεί το γυναικείο ζήτημα σαν ένα κομμάτι του κοινωνικού, του εργατικού ζητήματος, και σαν τέτοιο να συνδεθεί με τον προλεταριακό ταξικό αγώνα, και την επαναστατική επανάσταση που κινούνται οι κομμουνιστές» (Κλάρα Τζέκιν «Ο Λένιν για τη γυναίκα»).

Πάνω σ' αυτές τις αρχές αναπτύχθηκε ένα μαζικό και σωστό κίνημα. Απόδειξη για την αλή-

θεια των εξαγγελιών για την γυναίκα από τους κομμουνιστές δόθηκε μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση στην ΕΣΣΔ του Λένιν. Ανοίχτηκε ελεύθερα για τις γυναίκες οι πόρτες για την είσοδο στην παραγωγή, στα μορφωτικά ιδρύματα, στην κυβέρνηση, ιδρύθηκαν κοινά μαγαζιά και δημόσια εστιατόρια, κλιντήρια, κι επιδοθητήρια, βρεφοκομεία, παιδικό σταθμοί, εκπαιδευτικοί οργανισμοί διαφόρων ειδών. Έγινε αμέσως μια σοβαρή προσπάθεια να μεταβιβάζονται στη κοινωνία οι οικονομικές και παιδαγωγικές λειτουργίες του σπιτιού.

«Στη Κίνα πριν απ' την επανάσταση υπήρχε η Έκωση γυναικών του χωριού που έπαιζε σημαντικό ρόλο στη πάλη ενάντια στους Γιαπωνέζους «ιμπεριαλιστές» («Norman Bethune in China» (Ο Νόρμαν Μπετούνε στην Κίνα). Ο Πρόεδρος Μάο ολοκλήρωσε τη παγκόσμια αλήθεια του μαρξισμού με την συγκεκριμένη πρακτική του γυναικείου κινήματος και διαμόρφωσε την θεωρία και την καθοδηγητική γραμμή του γυναικείου κινέ-

κού κινήματος. Μαζί με βασικές αλήθειες που έχουμε ήδη αναφέρει υπογράμμισε όπως είχε κάνει και ο Λένιν την σημασία της ενότητας των γυναικών όλου του κόσμου που παλεύουν σε μια σωστή κατεύθυνση για την χειραφέτηση και την απελευθέρωσή τους. Επίσης στη σοσιαλιστική Κίνα ο οικογενειακός προγραμματισμός είναι κάτι παραπάνω από ένα ιατρικό πρόβλημα. Θεωριόταν σημαντικό για την χειραφέτηση των γυναικών, την υγεία της μητέρας και των παιδιών και την ευημερία του λαού. Αντισυλληπτικά, αποστείρωση και έκτρωση είναι ελεύθερα σε όλη τη χώρα. (Peking Review, 9 Μαρτίου 1979).

Στη σοσιαλιστική Κίνα του Μάο Τσε Τονγκ πραγματοποιήθηκε σε μεγάλη κλίμακα η είσοδος των γυναικών στη παραγωγή και η ίση τους αμοιβή με τους άνδρες, η κοινωνικοποίηση των δουλίων και των παιδιών, η αυτάρκεια και η διαπαιδαγώγηση των παιδιών που μ' αυτό τον τρόπο είχε και πιο θετικά αποτελέσματα για τα ίδια τα παιδιά. Η μητρότητα έγινε στη πράξη κοινωνικό λειτουργήμα με την καλλιέργεια της γιατρικής πρόληψης, της φροντίδας της έγκυου γυναίκας και της αναγκαίας άδίας τοκετού από τη δουλειά. Ο οικογενειακός προγραμματισμός επίσης, που έχει όπως είδαμε ένα ιδιαίτερο βάρος και σημασία για την απελευθέρωση της γυναίκας γιατί της επιτρέπει να διαλέξει μαζί με τον άνδρα τότε να κάνει παιδιά, έγινε θεσμός στη σοσιαλιστική Κίνα. Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο του σοσιαλισμού στη Κίνα, είναι η βαθμιαία μεταβολή των παλιών αστικών αντιλήψεων και στο ζήτημα της γυναίκας.

ΜΙΑ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Η θέση της γυναίκας στη χώρα μας διαμορφώθηκε από την ιδιαίτερη εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας.

Η λαμπρή συμμετοχή των γυναικών στο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821, οι ομαδικό και ατομικό ηρωισμό, θάρτη και αντοχή που σκεπάστηκε στον εθνικό και δημοκρατικό ξεσηκωμό. Οι Ελληνίδες ζούσαν στο σκοτάδι του αναλφαριθμητισμού. Μόνο στο 1837 η Φιλεκπαιδευτική εταιρία ίδρυσε στην Αθήνα τα πρώτα σχολεία για κορίτσια και το 1885 έγιναν δεκτές στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας οι πρώτες φοιτήτριες.

Στην Ελλάδα προοδεύει οικονομικά και πολιτικά για ένα γυναικείο κίνημα στην Ευρώπη εκείνης της εποχής δεν υπήρχαν. Μερικές προοδευτικές γυναίκες που καταλαβαίνουν πως η γυναίκα υποδουλήθηκε ήταν στενά συνδεδεμένη με τη γενική δημοκρατική κίνηση, παίζανε σημαντικό ρόλο χωρίς να διαμορφώνουν ιδιαίτερο γυναικείο κίνημα. Κύρια αιτία αυτής της κατάστασης είναι η καθυστέρηση της βιομηχανικής ανάπτυξης που διαφορετικά από τις άλλες χώρες της Ευρώπης, δεν άφηνε περιθώρια για μια σε μεγάλη κλίμακα ένταξη της γυναίκας στη παραγωγή. Αυτό το στοιχείο μαζί με την βελτίωση του επιπέδου εκπαίδευσης των γυναικών είναι εκείνα που ώθησαν το γυναικείο κίνημα στην Ευρώπη εκείνη την εποχή και αργότερα στην Ελλάδα.

Η εμφάνιση του φεμινιστικού κινήματος στην Ελλάδα αρχίζει ουσιαστικά στα τέλη του 19ου αιώνα και δεν μπορούσε παρά να είναι ένα κοκτέιλο του ευρωπαϊκού φεμινισμού. Λόγω της περιορισμένης του δράσης στις γυναίκες των μεσαίων και ανώτερων αστικών στρωμάτων δεν μπόρεσε να παίξει τον προοδευτικό ρόλο που έπρεπε για την ανάπτυξη της κοινωνικής συνείδησης στα πλατιά γυναικεία στρώματα.

Η εμφάνιση στις αρχές του αιώνα του εργατικού κινήματος και του κόμματος της εργατικής τάξης, του ΚΚΕ (1918) ήταν αποφασιστικός παράγοντας όχι μόνον για την ανάπτυξη του γυναικείου κινήματος στη χώρα μας αλλά και για το ξεκαθάρισμα των στόχων του. Συνδέθηκαν έτσι στενά οι γενικοί στόχοι για την απελευθέρωση της γυναίκας με τα συγκεκριμένα άμεσα αιτήματα όπως η κατάργηση των διακρίσεων στην εργασία κ.ά. και το σωστό κίνημα αρχίζει πια να επιστρατεύει βασικά γυναικεία λαϊκά στρώματα και ιδιαίτερα εργαζόμενες.

Το ΚΚΕ έδωσε μεγάλη σημασία στη δουλειά μέσα στις εργαζόμενες και στις καταπιεζόμενες γυναίκες αφήνοντας όλα τα αναγκαία οργανωτικά μέτρα. Έτσι στη 4η Ολομέλεια στις 5 Μάρτη 1932 αποφασίστηκε: «Η παραμέληση της δουλειάς στις γυναίκες και της στρατολόγιας γυναικών για το κόμμα πρέπει να θεωρηθεί σαν μια ηθική εκδήλωση του οπορτουνισμού. Το γεγονός ότι σε μια σειρά βασικών κλάδων παραγωγής απασχολούνται αποκλειστικά σχεδόν εργάτριες και ότι οι σκληρές δουλειές τους είναι πολύ χειρότερες από κάθε άλλο κομμάτι της εργατικής τάξης, δημιουργεί το καθήκον για το κόμμα και τα

επαναστατικά συνδικάτα να εξαλειψουν την οπορτουνιστική αυτή υποτίμηση της δουλειάς τους στις εργάτριες και να στρέψουν την προσοχή τους στην κατάκτηση και οργάνωση των εργατριών.

Από το 1934 το κόμμα ήξερε κάθε προσπάθεια για το σοβαρό ρόλο που θα παίζονε οι Ελληνίδες σ' ένα καινούργιο πόλεμο και από το 1935, όταν φαινόταν ξεκάθαρα οι προθέσεις της αστικής τάξης για την εγκαθίδρυση φασιστικής δικτατορίας, μαζί με τον Ελληνικό λαό προτοίμασε και την Ελληνίδα για το αντιφασιστικό αγώνα. Χάρη αυτή τη συστηματική δουλειά του ΚΚΕ άρχισαν κατ' αρχήν, οι εργάτριες και οι εργαζόμενες γυναίκες να πικνύνουν την οργάνωση των εργατικών σωματείων και άλλων οργανώσεων. Η ιστορική αυτή πάλη του ΚΚΕ για την γυναίκα έφερε τα αποτελέσματά του. Εκατοντάδες και χιλιάδες γυναικείες πάλεων αποφασιστικά στον αγώνα ενάντια στην δικτατορία του Μεταξά, στο ΕΑΜ και στη συνέχεια στο Δημοκρατικό Στρατό. Και στην ΕΠΟΝ. Είναι επίσης ενδεικτικό ότι η Πανελλαδική Ομοσπονδία Γυναικών (ΠΟΓ) έδωσε εκείνη την περίοδο τα 200.000 μέλη.

Η πάλη του γυναικείου κινήματος σαν μέρος του λαϊκού κινήματος για ανεξαρτησία, προκοπή και κοινωνική ισότητα συνεχίστηκε τόσο στη περίοδο του δεύτερου επαναστατικού αγώνα '46 - 49, όσο και μετά. Όμως μετά την ίδρυση του ΚΚΕ από τους Έλληνες και ρώσους ρεβιζιονιστές και ιδιαίτερα στη δεκαετία του '60 άρχισαν να κυριαρχούν στο γυναικείο κίνημα τάσεις αυτονομίας επαναστατικού αγώνα.

«46 - 49, όσο και μετά. Όμως μετά την ίδρυση του ΚΚΕ από τους Έλληνες και ρώσους ρεβιζιονιστές και ιδιαίτερα στη δεκαετία του '60 άρχισαν να κυριαρχούν στο γυναικείο κίνημα τάσεις αυτονομίας επαναστατικού αγώνα. Η πάλη του γυναικείου κινήματος σαν μέρος του λαϊκού κινήματος για ανεξαρτησία, προκοπή και κοινωνική ισότητα συνεχίστηκε τόσο στη περίοδο του δεύτερου επαναστατικού αγώνα '46 - 49, όσο και μετά. Όμως μετά την ίδρυση του ΚΚΕ από τους Έλληνες και ρώσους ρεβιζιονιστές και ιδιαίτερα στη δεκαετία του '60 άρχισαν να κυριαρχούν στο γυναικείο κίνημα τάσεις αυτονομίας επαναστατικού αγώνα. Η πάλη του γυναικείου κινήματος σαν μέρος του λαϊκού κινήματος για ανεξαρτησία, προκοπή και κοινωνική ισότητα συνεχίστηκε τόσο στη περίοδο του δεύτερου επαναστατικού αγώνα '46 - 49, όσο και μετά. Όμως μετά την ίδρυση του ΚΚΕ από τους Έλληνες και ρώσους ρεβιζιονιστές και ιδιαίτερα στη δεκαετία του '60 άρχισαν να κυριαρχούν στο γυναικείο κίνημα τάσεις αυτονομίας επαναστατικού αγώνα.

Αυτό θα έχουμε την ευκαιρία να το δούμε πιο συγκεκριμένα στη συνέχεια του άρθρου αυτού στο επόμενο φύλο της εφημερίδας.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1) Με το πρώτο ταξικό ανταγωνισμό ο Ένγκελς εννοεί φυσικά αυτό στον οποίο αναφερόμαστε προηγούμενος δηλαδή ο πρώτος χωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους.

2) Στη Γαλλία η ψήφος και για τις γυναίκες κατακτήθηκε μετά από τις αιματηρές μέρες του 1848 συγκεκριμένα στο 1852 με τον Ναπολέον III που είχε ανάγκη ανάθωπης πλατύ δημοφιλίας για να προωρήσει τον εαυτό του αυτοκράτορα.

3) Γερμανία η ψήφος για όλους τον έβαλε ο Bismark για να πετύχει μια ακόμα πιο μεγάλη ενότητα της αυτοκρατορίας και είναι καρπός 17 χρόνων πάλης των γυναικών και του προλεταριάτου.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΑΤΖΗΔΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ 1

κό διχτού, αποτελούν βασικό κομμάτι της παραγωγικής διαδικασίας. Χωρίς τα φορτηγά στην Ελλάδα δεν μπορεί να γίνει το προπάσι της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, αλλά ούτε και το προπάσι της παραγωγής (μεταφορά πρώτων υλών κ.λπ.). Αυτός είναι ο παράσιος κοινωνικός ρόλος του φορτηγού στη χώρα μας, το βασικό μέσον για την μεταφορά των εμπορευμάτων. Αυτό έρχεται να καθορίσει και τον αρκετά μεγάλο αριθμό των φορτηγών, 140.000 περίπου.

Οι συνθήκες δουλειάς αυτοί του οχηματούχου είναι ιδιαίτερα σκληρές. Το άθλιο οδικό δίχτυ, η συνεχής οδήγηση κάτω από οποιοσδήποτε καιρικές συνθήκες, οι επαγγελματικές ασθένειες, η έλλειψη κανονικής οικογενειακής ζωής, το χαμηλό κόμιστρο και το άγριο χαρασί του κράτους, είναι εκείνοι οι υλικοί όροι που δείχνουν την δύναμη και την αγωνιστικότητα σ' αυτή την απεργία, που έρχεται να τινάξουν στον αέρα τις θεωρίες της κυβέρνησης και του «Κ-Κε», για αποκήρυξη της δεξιάς.

Είναι γεγονός πως η Ν.Δ. προσπάθησε να εκμεταλλευτεί αυτή την απεργία. Δεν κάνει όμως τίποτα παραπάνω, από ότι έκαναν το ΠΑΣΟΚ και το «Κ-Κε» στις απεργίες στα χρόνια της διακυβέρνησης της Ν.Δ.

Είναι ο μακρόχρονο αγώνας των απεργών που βγαίνει έξω από τα πλαίσια της Ν.Δ. αλλά και κάθε αστικού κόμματος, γιατί είναι ένας ταξικός δίκαιος αγώνας προς όφελος όλων των εργαζομένων.

Η ΟΑΚΚΕ έκτοτε την θιμή της συμπαραίσωση με το μήνυμά της Κ.Ε. που δημοσιεύθηκε προς τους απεργούς. Αντιπροσωπεία της, επισκέφθηκε την Επιτροπή Αγώνα των απεργών και συζήτησε μαζί τους για την πορεία του αγώνα. Η θέληση των απεργών είναι αταλάντατη. Αγώνας μέχρι την τελική νίκη.

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Οι απεργίοι απαιτούν την εφαρμογή των συμφωνιών που πέτυχαν με τον απεργιακό τους αγώνα τον Απρίλη του 1985, με το υπουργείο. Και το οποίο για 1 χρόνο περίπου τους κοροϊδεύει. Παράλληλα απαιτούν να μην μπει το χαρασί της έκτακτης εισφοράς, που ανέρχεται σε 97.000 δρχ. περίπου και η αύξηση του ΤΣΑ, που είναι γύρω στο 17%.

Οι συμφωνίες που δεν τηρήθηκαν είναι:

- Κατάργηση των εκδοτήριων φοροτικών.
- Καθορισμός στα κατώτατα και ανώτατα όρια κομιστρού, σε 160 δρχ. ανά τόνο σαν πάγιο, σε 2,90 δρχ. σαν κατώτατο όριο κομιστρού ανά τόνο - χιλιόμετρο. Σε 3,80 δρχ. σαν ανώτατο όριο κομιστρού ανά τόνο - χιλιόμετρο.
- Επανάλειτουργία των γεφυρολαστίγιων.
- Συνυπευθυνότητα φορτωτού και μεταφορέα σχετικά με την υπερφόρτωση φορτηγών αυτοκινήτων.

«ΨΗΦΙΣΑΜΕ ΑΛΛΑΓΗ ΟΧΙ ΦΥΛΑΚΗ»

Με αυτό το σύνθημα οι απεργίοι φορτηγατζήδες πραγματοποίησαν αγωνιστική συγκέντρωση την Πέμπτη 13 Μάρτη, έξω από τα γραφεία της Συνομοσπονδίας τους στην Ομόνοια. Στη συγκέντρωση αυτή καθηγήσαν τον υπουργό Τσοβόλλα, που παρά τις υποσχέσεις του δεν πάρασε τα αιτήματα των απεργών στο φορολογικό νομοσχέδιο. Με μεγάλη αγωνιστικότητα αποφάσισαν την συνέχιση της απεργίας μέχρι την τελική νίκη.

Στην συγκέντρωση χαιρέτησε εκ μέρους των απεργών τον ΤΑΞΙ ο πρόεδρος του ΣΑΤΑ Μανώλης Μπαντοράκης.

Η αλληλεγγύη όλων των εργαζομένων είναι το πιο γερό όπλο για την νίκη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΡΟΤΙΚΗ «ΕΞΕΓΕΡΣΗ»

Ο πασοκικός σοσιαλισμός, και οι συνδοσιμότητες του αστικές φιλλόδοξες επεξεργάσαν να χηπηνισαν το δίκαιο αγώνα των φορτηγατζηδών τατίζοντας τον με την αγροτική «εξέγερση».

Σ' αυτή την άσχημη πολιτική τους προσφορά εξοχη και να με την προβοκατόρική στάση της η Ν.Δ. που πραγματικά χρησιμοποίησε μια μερίδα των αγροτών στην αντιπαράθεση της με το ΠΑΣΟΚ.

Οι αγρότες έχουν κάθε λόγο να είναι δυσαρεστημένοι με την κυβερνητική πολιτική και κάθε μερική τους κινήτοποιηση θα έχει την υποστήριξη τους, όπως και κάθε αριστερού και δημοκρατικού ανθρώπου.

Ομως η «εξέγερση» σε τόνους νόμους, που έλασε αποτομα μέσα σε μια μερα και ισόποσα σε άλλα για να βροσσώκοσει το ίδιο ομοιόμορφο και ζωηρά την άλλη μερα, αποδεικνύει τον αυθεντικό της χαραχτήρα. Όπως τον αποδεικνύει και το γεγονός ότι αυτές οι κινήτοποιησεις δεν οισπείρασαν την πλειοψηφία

των αγροτών στις περιόχες που πραγματοποιήθηκαν. Όπως τον αποδεικνύει και το αίτημα τους, που δεν ταίριαζε καθόλου στην συγκεκριμένη στιγμή, όπου δεν ζαίτανε στη Βουλή για νήωση η υποχρεωτική κολλεκτιβοποίηση αλλά η υερολογική πολιτική της κυβέρνησης.

Είναι φυσικό. Η καθοδήγηση αυτής της κίνησης ανήκει στη Συνομοσπονδία των Δημοκρατικών Αγροτικών Σιλλόγων που κατασκευαστηκαν από τη δεξιά για να ολοκληρώσουν την διάσπωση του αγροτικού κινήματος που ξεκίνησε αρχικά το ΠΑΣΟΚ με την υπνοδωμηση των αγροτικών συλλόγων να λογαριασμού τον εδο κρατικο- χρηματιστική κυριαρχία συνεταιρισμών.

Τώρα γίνον απλά ένα όργανο στα χέρια του Μητσουάκη. Ένα όργανο πολιτικός εκβιασμοί μιας οποιοσδήποτε αντιδραστικής κυβέρνησης, αλλά για λογαριασμό μιας άλλης αντιδραστικής και διαχαστικής του λαού πολιτικής.

Αυτός είναι σήμερα ο μεγάλος κίνδυνος για το σοσιαλιστικό κίνημα της χώρας να βοθίνια παραπέρα η διάσπωση που προνοήν κι' άλλας από τη μεταπολίτευση οι δυνάμεις της νέας και της παλιάς δεξιάς για λογαριασμό των εδοοστικών και ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αλλά και για το τακίκισμα των έδοο τοι ενισίων ταξικός μετόπου του εργαζομένου λαού.

Όχι! μια τέτοια «εξέγερση» δεν ήταν για το καλό του αγροτικού κινήματος. Ήταν μια προβοκατοια σε βάρος του συνολικά, αλλά και σε βάρος μετόπου συμμετείχαν σ' αυτήν.

ΠΑΛΙ ΕΞΩ ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ

Πάλι έβγαλε την ουρά του έξω, ο Παπανδρέου από το φασιστικό μέτρο της επίταξης των φορτηγατζηδών. Σύμφωνα με το άρθρο 35 του Ν.Δ. 17/74 για να γίνει επιστράτευση πρέπει πρώτα να κηρυχθεί πολιτική κινήτοποιηση με απόφαση που υπογράφει ο πρωθυπουργός.

Όπως αποκάλυψε ο συνήγορος του απεργού Πετράκη στον ανακριτή Φαίτα, ο Παπανδρέου δεν έχει υπογράψει τέτοιο χαρτί. Και αυτό όχι μόνο γιατί κρατάει «πιονή» μπροστά στον αποφασιστικό αγώνα των απεργών, αλλά και γιατί σίγουρα τα φασιστικά μέτρα θα τα ρίξει στην κλίμα Κουτσόγιωργα σύμφωνα με την γνωστή ταχτική του. Τιποτα όμως δεν μπορεί να κρύψει την πολιτική ευθύνη της Φασιστικής κλίμας για το φασιστικό χτύπημα των απεργών.

8 Μάρτη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ 6

Και στην Αυστρία κατακτήθηκε μετά από σιγκελούς αγώνες των γυναικείων οργανώσεων και του προλεταριάτου στη τελευταία 20ετία του 1800. Στην Αγγλία το δίκαιο της νήσων και στις γυναίκες έγινε πραγματικότητα μετά από αγώνες των εργατριών και των γυναικών της αστικής τάξης. Αξιοσημείωτη και υποφασιστική λίτανα μια εκδήλωση 150 χιλιάδων εργατριών στο Hyde Park με πρώτες τις κλοστούφαντοιργινες του Lancashire και 20 χιλιάδων γυναικών της αστικής τάξης.

Στην Ιταλία υποφασιστικό ρόλο έπαίξαν επίσης, μετά από αιματηρές μάχες ιδιαίτερα στη Νότιο Ιταλία, οι προλεταρίες γυναίκες που έμποδισαν την επέκταση της νήσων να αφορά μόνο κίτες προνομιούχες για να είναι αντίθετα καθολικά για όλους.

Παρά τις μεθοδεύσεις της Ακουίνο «Βάρκιζα» στο κομμουνιστικό κόμμα δε θα υπάρξει

Όσοι παρακολούθησαν τις πρόσφατες εξελίξεις στις Φιλιππίνες, δεν μπορούν να μην διακρίνουν καθαρά τις μεθοδες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, στην προσπάθεια του να ανακόψει την ογκομένη λαϊκή εξέγερση και τον ένοπλο επαναστατικό αγώνα του Φιλιππινέζικου κομμουνιστικού κόμματος. Αν η πίστη των φασιστά Μάρκος προκάλεσε την ανακούφιση και την χαρά των εκατομμυρίων λαού και σε μια πρώτη φάση αποτέλεσε μια νίκη του κατά των Αμερικάνων και του καθεστώτος δεν έμειναν εντοίτοις περιθώρια από την «εναλλακτική» Ακουίνο για παραπέρα ενθουσιασμούς και ελπίδες.

Το πρώτο παράλλημα διαδόθηκε η διάφηση και το πάγωμα. Και εδω δεν αναφερόμαστε ούτε στην παραμονή του βασών, ούτε στις σχέσεις της νέας κυβέρνησης με τους Αμερικάνους. Αναφερόμαστε στην πρόσφατη απόφαση της Ακουίνο να συμπεριλάβει στην «επαναστατική» όπως αλαζονικά πρόσφατα αποκάλυψε, κυβέρνηση της, τον πρώην πρωθυπουργό και ανώτατο στέλεχη του Μάρκος, γνωστούς για τα εγκλήματα τους ενάντια στο Φιλιππινέζικο λαό.

Από την άλλη πρότεινε ανακοχή στους κομμουνιστές και καταποσίση του προς δήλωνοντας παράλληλα ότι οι προτάσεις της κίμα αποσκοπούν στο να περιορίσουν την ανοδο της ισχύος του Φιλιππινέζικου Κ.Κ.

Όμως ταυτόχρονα απείλησε ομα το Κ.Κόμμα ότι θα υλοστεί διάσεις από τους στρατιωτικούς αν δεν παραδώσει τα όπλα και δεν δώσει πίστη στη νέα κυβέρνηση.

Όπως γράφαμε και στο προηγούμενο φύλλο μας και γιούκα ύστερα από τις τελευταίες μεθοδεύσεις της Ακουίνο, είναι φανερό που αποσκοπει η λίση που δόθηκε. Η μεταλλοστική τάξη και η εκπροσώπε της ασού εξασφάλισαν την συνύωση και υποστήριξη του λαού, ασού εκμεταλλεύθηκαν την δίκαιη οργή και αναγκήση του για τα 20 χρόνια φασιστικής καταπίεσης δεν φρόντισαν καν να κρατήσουν τα προσηήματα, έλασε ένα «δημοκρατικό» πρόσωπο σαν αυτό που αρχικά δηλώσαν. Και αυτό δεν φαίνεται αλλά σε μια ασίνεπια Οφείλεται στο γεγονός ότι το Φιλιππινέζικο κομμουνιστικό κίνημα, που έλεγχε το μισό της χώρας, και αζάνει με εκπαιδευτικούς ρυθμούς τη επήρση του, δεν αντιμετωπίζετα με φιλελευθροποίησης και δημοκρατισμούς.

Αυτή είναι η γνώση που έχει η φιλιππινέζικη αστική τάξη, για αυτό και δεν μπορεί να ακολουθήσει άλλο δρόμο απ' αυτόν της σκληρής αντιπαράθεσης. Άλλο τόσο όμως είναι σίγουρο πως αυτή η πολιτική, στο βαθμό μάλιστα που διατηρεί ανεπαφες τις δομές και την εξάρτη-

ση του καθεστώτος, σύντομα θα γνιώσει την αποδοκιμασία του λαού. Έτσι, τα πράγματα θα κυλιάνε προς την μεριά του κομμουνιστικού κόμματος.

ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Από την μεριά τους οι σύντροφοι στις Φιλιππίνες αρχικά δήλωσαν πως θα δεχτεί μια ενδεχομένη ανακοχή με την Ακουίνο, ώστε να δοκιμάσουν τις προθέσεις της σ' ότι αφορά στα ζητήματα βασών, δημοκρατικό, ελευθερίων, σχέσεων με τους Αμερικάνους, ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική κ.α.

Ταυτόχρονα δήλωσαν ότι ακόμη και στην ενδεχομένη ανακοχή που υπολογίζαται από 6-12 μήνες, θα διατηρήσουν τον όπλισμό τους. Σε πρόσφατη ανακοίνωση τους επανέλαβαν ότι ο αγώνας τους κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν πρόκειται να σταματήσει και ότι δεν θα καταθέσουν τα όπλα, παρά την πρόταση ανακοχής της Ακουίνο.

Οι θέσεις αυτές του Φιλιππινέζικου κόμματος είναι φυσικό ότι διέλλισαν τις απειδέτες όσων πίστευαν σε μια παράδοση των όπλων, όσον υλοπίσαν — ο υεροφιλελευθρορισμός της Ακουίνο θα μπορούσε να αναστείλει τον αγώνα της ένπλης πρωτοπαγίωσ του Φιλιππινέζικου λαού. Το Φιλιππινέζικο κομμουνιστικό κόμμα δεν καθοδηγείται από μια οποιαδήποτε θεωρία, γι' αυτό και δεν πέφτει στις παγίδες του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης. Όσοι ονειρεύονται «Βάρκιζα» στο κομμουνιστικό κίνημα των Φιλιππινών, θα διανεστούν οικύρα.

Η δολοφονία του Πάλμε

ΕΝΑ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΣΙΦΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Η δολοφονία του Πάλμε ήταν μια βαθιά αντιδραστική ενέργεια. Επρόκειτο για ένα προβοκατόργό χώρας του δεύτερου κόσμου, με δημοκρατική στάση στα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα. Δεν υπήρξε κολοσίος των υπερδυνάμεων και σήκωσε το αναστήμα τους σ' αυτές τόσο στο ζήτημα του Βιετνάμ, όσοι έπαίξε ένα ενεργητικό προοδετικό ρόλο, όσο και στο ζήτημα της σοσιαλιμπεριαλιστικής εισβολής στην Τσεχοσλοβακία αλλά και στην Κιμπούνη.

Ήταν μια προοδετική πολιτική προσωπικότητα. Όμως σαν αστός δημοκράτης και μάλιστα σαν πισσιφιστής είχε τα όρια του. Ήταν αδύνατο σ' αυτόν να συλλάβει την πραγματικότητα του σύγχρονου κόσμου ιδιαίτερα σ' ότι αφορά τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων.

Όποτε προσπάθησε να παίζει ένα συμβολιστικό ρόλο, πράγμα που τον έκανε τραιο ιδιαίτερα πως κατεπθόνσε τις ρωσικές προπαγάνδας όπως φάνηκε με τη στάση του στην πρωτοβουλία των 6.

Όμως ο Πάλμε ήταν αντι-σοσιαλδημοκρατιστής, αντίθετα με τον Παπανδρέου, που στα γρήγορα μαζί με τους Ρώσους βγήκε να ρίξει έμμεσα πλην σωφας τη δολοφονία στους Αμερικανούς, ό-

ταν είτε σε δήλωση του στην ΕΡΤ ότι πίσω από τους εκτελέστες ήταν οι σοκ -όλοι γνωρίζουμε και παλεύουμε». Άλλωστε όλη η κυβερνητική προπαγάνδα βρισκόταν σ' αυτή την κατεύθυνση.

Πραγματικό δεν μπορούμε να αποκλειστούμε μια αμερικάνικη δολοφονία ακριβώς για το ρόλο που έπαίξε γενικά στον αντιιμπεριαλικό αγώνα. Όμως δεν μπορούμε να αποκλείσουμε και το σοσιαλϊμπεριαλισμό, που είτε για προβοκατοια απέναντι στις ΗΠΑ, είτε ακόμα και για τις αντίστασεις του Πάλμε στην πολιτική της ΣΣΣΣ σπύναει στη Σοβησία (ίσωση) στη σιτισούση των ρωσικών υποβρυχίων στα σοβηδικά νερά αλλά και γενικά τρώ.

Μια πραγματική εκτίμηση δεν μπορεί παρά να γυουμε από την προσοδο των εξελίξεων στην σοβηδική εξωτερική πολιτική σε σχέση με τις παγκόσμιες εξελίξεις. Πάντως έτσι κι' αλλιώς αποδεικνύεται ένα πράγμα. Δεν υπάρχει πια έδωσος για ειρηνιστικές αντιστάσεις.

Διανύουμε ουσιστικά μια νέα προπολεμική περίοδος. Οι Τοπικοί πόλεμοι οι πολιτικός δολοφονίες και η τροικοκρατία στους άμαχους, αλλά προτοιμάζουν την μεγάλη εκρήξη και προειδοποιούν γι' αυτήν.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΤΣΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5211058
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
Π.ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΤΗΛ. 4928007

ΣΟΥΛΤΣ ΚΑΙ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ ΦΕΡΝΟΥΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

τομάκνωση του «καμένου» Σημίτη είναι μια καλή λίση, ένα καλό πρόσημα για την συροτσηση του φιλορωσικου μετόπου.

Γιατί για μέτοπα πρόκειται.

Τι σημαίνει διάλογος για το σοσιαλισμό και συνεργασία σε επιμήρους ζητήματα; Σημαίνει ένα μέτοπο που προσπαθεί προς το παρόν να μείνει κρυφό, ως σοι δυνάμεις, οπότε πρέπει και όσο πρέπει, στην πράξη.

Και στο μεταξύ η Παπανδρέϊκή κλίμα συνεχίζει το δρόμο της υπέναντι σε μια υεροδημοκρατική αντιπολίτευση, που τάχει χαμένα, καθώς καλεί τα μέτοπα - ΚΚΕ να μην κάνουν μέτοπο με τον Παπανδρέου και αυτόν να μην είναι τόσο υποχωρητικός απέναντι στους Αμερικανούς.

Έτσι αποκεραβίζονται αφινδιστικά 14 στρατηγίοι 23 ταξίαχοι και 46 συνταγματάρχες, υηφεύεται το αντι - σαρξεζατικικό και προσοματιστικό του υεροδελιοφ φασισμού, σύνταγμα, και διαγράφεται ο Αρσένης.

Αυτή τη στιγμή δεν είμαστε σε θέση να εκτιμήσουμε με σαφήνεια το νόημα της διαγραφής του

Αρσένη. Περιμένουμε τις δικές του δηλώσεις. Η πρώτη μας πάντως εκτίμηση είναι ότι αυτή είναι δαμένη με τους 7 της Γ.Σ.Ε.Ε. στους οποίους ο Παπανδρέου θέλει να χηπηνισα κάθε τάση οχηματισμού υέου πολιτικού φορέα, έτσι ώστε να μειγνυν αυτοί που είναι σήμερα με το δθεν «αριστερή» επεδείρια ενάντια στην πραξικοπηματική κλίμα του Ραϊτόπολλου και ένα ενεργητικό άλλοθι στην επέρχομενη δθην αριστερή στροφή της παπανδρέϊκής κλίμας.

Έτσι κι' αλλιώς πάντως τα πράγματα έχουν αρχίσει να κίλιανε γοργα. Οι υπερδυνάμεις έχουν ρίξει τεράστιο βάρος στη χώρα μας. Ο ανταγωνισμός τους διναμόνει ασφρότητα. Ο λαός μας δεν έχει παρά στη διπλή πίεση υ' απαιτηθεί με διπλό τρόπο. Να καταγγείλει την επισκευή Σουλτς, να απαιτήσει το άμεσο διείξιμο των βασών και την έξοδο από το ΝΑΤΟ, ενώ παράλληλα να κητργείλλι την αποδοκιμασία τον ηγήτη του σοσιαλϊμπεριαλισμού Γκορμπάτσωφ, καθώς και την δουλικά φιλορωσική πολιτική της παπανδρέϊκής κλίμας.

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
**Κώστας Λιακόπουλος
Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς
Τηλ. 4928007**